

1

Elena

Woensdag 25 februari - 16.48 uur

Verveeld teken ik wat bloemetjes in mijn wiskundeschrift. Ik zou echt niet weten hoe ik de opgave voor me moet oplossen en staar uit het raam van mijn slaapkamer. Go-niometrische verhouding, pfff... Alsof ik dat later ooit nodig ga hebben. Niet dat ik al weet wat ik later wil worden, maar wiskundedocent staat in elk geval niet op mijn lijstje.

Ik breek nog een stukje van de chocoladereep af. Dan hoor ik de stemmen van beneden. Ik zucht. Mam en haar vriend Pieter hebben alweer woorden.

Sinds Pieter bij ons is ingetrokken, nu acht maanden geleden, is de sfeer in huis veranderd. Mam is niet meer de vrolijke moeder die ze altijd was. Het vrolijke is gestorven met de dood van pap, en zelfs Pieter heeft daar geen verandering in kunnen brengen. Sinds hij er is, is ze zelfs vaker kortaf tegen Sasha en mij, alsof ze geen geduld meer heeft voor ons verdriet. Ik begrijp niet wat ze in hem ziet. Leefde mijn vader nog maar. Ik mis hem nu meer dan ooit. Mam heeft Pieter

leren kennen op een feest, ongeveer een jaar geleden, en al na vier maanden trok hij bij ons in.

‘Mam! Dat is veel te snel!’ had ik ontzet geroepen toen mijn moeder mijn zusje Sasha en mij vertelde dat Pieter bij ons zou komen wonen. ‘Pap is net anderhalf jaar geleden overleden. Hoe kun je dan nu al met een andere man gaan samenwonen?’

Mam had haar schouders opgehaald. ‘Ja, misschien is het wat vroeg. Maar Pieters huurcontract loopt af, en dat betekent dat hij moet verhuizen. Dan kan hij net zo goed hierheen komen.’ Mam had niet geklonken alsof ze er zelf zo van overtuigd was. ‘Bovendien, ik mis... nou, gewoon, volwassen gezelschap hier in huis. En Pieter is toch een leuke man?’

Sasha en ik hadden een betekenisvolle blik met elkaar gewisseld. Mam had het gezien en diep gezocht.

‘Oké, jullie moeten nog aan hem wennen. En hij aan jullie.’

‘Ik vind hem maar een creep,’ had Sasha gezegd. ‘Zoals laatst, toen hij straalbezopen was...’

‘Dronken.’ Mam had Sasha bestraffend aangekeken. ‘Let op je taal. Goed, dat was niet handig van hem, maar dat kwam doordat hij zijn baan had verloren. Toen heeft hij te diep in het glaasje gekeken.’ Een glas met een peilloze bodem, geloof ik, want Pieter is vaker aangeschoten. En soms ronduit stomdronken.

‘Mam, hij stond schreeuwend hier voor de deur, midden in de nacht! De politie kwam langs omdat de burens geklaagd hadden!’ Sasha had haar hoofd geschud. ‘Hij... Ik snap niet goed waarom hij hier moet komen wonen. Hij kan toch ge-

woon weer iets anders huren?’ Ze had als een dreinend kind geklonken.

‘Hij is zijn baan kwijt, Sasha, en hij kan zich nu geen eigen woning permitteren. Als ik hem kan helpen, wil ik dat natuurlijk doen. Je zult zien dat het hartstikke meevalt als hij hier eenmaal woont.’

Maar het valt helemaal niet mee. Pieter kan geen nieuwe baan vinden en brengt nauwelijks geld binnen. De spanning in huis is soms bijna tastbaar. Er gaat geen week voorbij zonder dat er ruzie tussen mam en Pieter komt. Hij heeft net zo’n hekel aan ons als wij aan hem en doet er alles aan om te zorgen dat wij uit zijn buurt blijven. Ik denk dat mam er spijt van heeft dat ze hem in huis heeft gehaald, maar nu niet meer weet hoe ze hem weg moet krijgen. Hij is net als een koekoeksjong dat ons het nest uit probeert te duwen.

Ik zet een muzieklijst van Spotify op en doe oortjes in. Zo kan ik hun geruzie beneden in elk geval niet meer horen. Mijn wiskundehuiswerk kan ik nu wel vergeten – de concentratie is helemaal verdwenen. Ik pak mijn mobiel en kijk naar de ingekomen berichten. In de groepschat van de klas klaagt iedereen over wiskunde. Frederique stuurt een foto van haar kat rond, die op haar wiskundeboek ligt, en Paul een foto van zijn harige benen in sportschoenen. Inez stuurt een snapchat waarop ze wanhopig kijkt en het woordje ‘hellup’ in een wolkje boven haar hoofd heeft geschreven. Ik typ PAF in en Inez stuurt me een zoen. Alleen zij weet wat PAF betekent: *parents are fighting*. Niet dat Pieter mijn *parent* is, maar de afkorting lijkt me wel toepasselijk. Pief, paf, pauw, ik schiet op jou.

Dan zie ik een melding op Facebook:

Tim de Waal heeft je een vriendschapsverzoek gestuurd.

De naam komt me vaag bekend voor, maar ik ken geen Tim in mijn klas. Ik open Facebook, ga naar mijn vriendschapsverzoeken en klik op Tims verzoek. Een leuke jongen kijkt me lachend aan vanaf een vage profielfoto. We hebben geen gemeenschappelijke vrienden. Toch komt hij me bekend voor. Waar ken ik hem toch van? Opeens weet ik het. Tim volgt me al een poos op Instagram en plaatst vaak leuke reacties onder mijn foto's. Ik klik op 'accepteren', en dan zijn Tim en ik vrienden. Ik ga naar zijn profielpagina. Hij is niet erg actief op Facebook, maar dat ben ik ook niet echt meer. Ik kijk bij zijn interesses. Tim houdt van Eva Simons, Hardwell en Pitbull. Hij heeft iets met hockey, want ik zie een foto van een hockeywedstrijd van Oranje en hij is duidelijk fan van *Top Gear*, Feyenoord, Coldplay en 9GAG-filmpjes.

Net als ik wil uitloggen, krijg ik een privébericht van hem.

Hé! Leuk dat we nu vrienden zijn! Ken je me nog? 😊

Verrast kijk ik naar zijn berichtje. Ken ik hem nog?!

Waarvan?

Tim stuurt meteen een berichtje terug.

O jee, awkward... Je bent me al vergeten... Ik was op dat dancefestival vorige zomer. Jij toch ook? Volgens mij hebben we elkaar ontmoet bij de color dance!

Ja, ik was inderdaad op WoodRock, een tweedaags muziekfestival, maar daar waren zoveel mensen dat ik me niet goed meer kan herinneren of ik Tim gesproken heb. Het was wel het vetste festival dat ik ooit heb meegemaakt. Twee

dagen non-stop feest, dansen, leuke jongens, te gekke acts en dj's. O ja, en drank... Natuurlijk mocht er geen alcohol mee naar binnen, en iedereen werd goed gecontroleerd, maar toch was het Inez, Fee en Nina gelukt om wat mee te smokkelen in make-upfflesjes. Het was echt een geweldig weekend geweest.

De color dance herinner ik me ook nog. Iedereen kreeg kleurpoeder over zich heen, terwijl we dansten op Afrojack. En ik weet dat ik heb gezoend met twee jongens, maar in alle eerlijkheid weet ik niet meer wie ze precies waren... Was Tim een van hen? Ik sluit mijn ogen en probeer een gezicht uit de rafelige herinneringen aan dat weekend omhoog te halen. Maar ik heb dat hele weekend niet geslapen, en mijn herinneringen zijn vaag en onsamenhangend.

Ik stuur een berichtje terug.

○ ja! WoodRock, toch? Ik kan het me – heel eerlijk gezegd – niet herinneren, maar dat ligt waarschijnlijk aan mij, hoor! Er waren bijna 8000 mensen, dus ik heb je vast wel gesproken, maar ik weet het niet meer. Iets met slaaptkort en drank... ☺ Wat een superweekend was dat!

Zeker weten! ☺ Ga je vaker naar concerten en festivals?

Nee, niet zo vaak. Kaartjes zijn zo megaduur! Ik was wel heel graag naar Rihanna gegaan, maar dat was echt onbetaalbaar! En het was binnen tien minuten uitverkocht...

Tim antwoordt direct.

Ja! Rihanna is top! Ik heb kaarten! ☺

Echt?! Wauw! Vet. ☺ #jaloers

Haha! Snap ik. Puur geluk, hoor. Mijn vader kon gebruikmaken van een speciale voorverkoop voor creditcardhouders.

Hé, als ik niemand kan vinden die mee wil, mag jij wel mee!

Dat geloof ik niet. ☺ Leuk geprobeerd.

Wat? Nee, echt! Fans onder elkaar! Ik zou met mijn vriendin gaan... maar het is uit. En mijn vrienden willen niet mee – die vinden Rihanna niks. En het concert is pas ergens in juni, hè. Nog alle tijd om elkaar te leren kennen en te bedenken of ik je mee wil vragen. ☺

Ik herlees lachend zijn bericht. Hij denkt zeker dat ik alles maar geloof.

Ik mag vast niet van mijn moeder. Ze deed al moeilijk over WoodRock. Laat staan over een concert met iemand die ik me – sorry – niet kan herinneren.

Au! Dat je je mij niet herinnert... Maar joh, ik snap je. Dan kijk je toch lief je vader aan... Die laat je vast wel met mij meegaan. Vaders doen toch niet zo moeilijk? ☺

Ik zucht en typ mijn antwoord in.

Dat wordt lastig. Hij is overleden. ☹

O! Shit, sorry! Ik ook altijd met m'n stomme commentaar! Sorry sorry sorry! Voel me echt zwaar stom nu. Kan ik het goedmaken?

Nu moet ik toch even grijnzen.

Nee, dat hoeft niet. Kon jij niet weten. Ik ga me nu maar weer eens concentreren op mijn huiswerk. Wiskunde, dus... Doei.

Is goed! Als je een keer bijles nodig hebt, laat maar weten! Ik ben goed in wiskunde. ☺ Bye! x Tim

Ik sluit Facebook af en duik weer in mijn huiswerk. Oké. De cosinus berekenen, daar gaan we... Ik zet het volume van de muziek zachter.

‘... klotehond, opsodemieren!’ hoor ik Pieters stem van beneden, en dan wordt er hard met de keukendeur gesmeten. Zelfs onze hond Bark moet het ontgelden. Zuchtend zet ik de muziek weer harder, en ik buig me over mijn boek.